

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **P. D. T.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 19. února 2021 č. j. MV-5484-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. srpna 2021 č. j. 51 A 17/2021 - 32,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. srpna 2021 č. j. 51 A 17/2021 - 32 a rozhodnutí žalované ze dne 19. února 2021 č. j. MV-5484-4/SO-2021 **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **24 456 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v návětí zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 7. prosince 2020 č. j. OAM-31323-49/ZM-2019, jímž ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, a to z důvodu nesplnění podmínky dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Výše sjednané mzdy v pracovní smlouvě doložené žalobcem totiž byla nižší, než základní sazba minimální mzdy stanovená pro rok 2020 nařízením vlády č. 347/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 567/2006 Sb.,

o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí. Žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu ze dne 3. května 2019 posuzovalo ministerstvo natřikrát, neboť jeho rozhodnutí dvakrát zrušila žalovaná pro nepřezkoumatelnost.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návětí. Krajský soud konstatoval, že žalobce sice k žádosti předložil pracovní smlouvu zaručující mu mzdu převyšující tehdejší mzdu minimální, nicméně správní orgány musejí rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, kdy sjednaná mzda již byla nižší než minimální. Tato okolnost dle krajského soudu odůvodnila zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Daný závěr krajský soud opřel rovněž o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. ledna 2021 č. j. 10 Azs 177/2020 - 32. Podle krajského soudu dále nestačí, že zákoník práce zaručuje zaměstnancům doplatek do výše minimální mzdy, pokud mají sjednanou mzdu nižší, neboť zákon o pobytu cizinců je předpisem speciálním k zákoníku práce, přičemž zákoník práce ani nestanoví uvedení výše mzdy jako nezbytnou náležitost pracovní smlouvy. Proto požaduje-li § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců výslovné zakomponování konkrétního ustanovení do pracovní smlouvy, je třeba na takovém požadavku trvat. Krajský soud nepřisvědčil ani dalším námitkám žalobce spočívajícím v tom, že je nutné rozlišovat mezi jednotlivými dokumenty, jež jsou ve sporném ustanovení zákona o pobytu cizinců uvedeny, a v tom, že vlivem nepravé retroaktivity související s nařízením vlády č. 347/2019 Sb. byl splněn rovněž požadavek § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že právní závěry krajského soudu jsou nesprávné, neboť stěžovatel nebyl povinen při změně minimální mzdy upravit i výši mzdy sjednanou v pracovní smlouvě. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. září 2021 č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, s nímž jsou právní závěry krajského soudu v rozporu.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na krajským soudem citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 177/2020 - 32, z něhož je dle jejího názoru zřejmé, že správní orgán by měl v případě naplnění podmínky výše minimální mzdy posuzovat právní a skutkový stav ke dni vydání rozhodnutí. Dále žalovaná polemizovala s právními závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, kterým argumentoval stěžovatel. Dle jejího názoru by totiž bylo v rozporu se smyslem podmínky dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rovněž se zásadou materiální pravdy, aby rozhodující správní orgán mohl zjistit a posoudit splnění podmínky v době podání žádosti, ale nikoliv v době vydání rozhodnutí.

[5] Stěžovatel v replice k vyjádření žalované uvedl, že pokud cizinec předloží pracovní smlouvu obsahující ujednání o mzdě dosahující alespoň výše mzdy minimální dle aktuálního nařízení vlády, jedná se o ujednání ve smyslu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož taková smlouva zaručuje cizinci minimální mzdu i v případě, že bude dalším nařízením zvýšena.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal repliku stěžovatele žalované na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud *uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin*.

[9] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 2. září 2021 č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, jenž byl následován rozsudkem ze dne 1. října 2021 č. j. 6 Azs 131/2021 - 37, přičemž v obou věcech figurovala jak žalovaná, tak právní zástupce stěžovatele. Níže uvedené právní závěry jsou jim tudíž známy.

[10] V rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021 - 29 Nejvyšší správní soud dovodil, že požadavek citovaného § 42g odst. 2 písm. b) je naplněn už tím, že žadatel o zaměstnaneckou kartu předloží platně uzavřenou pracovní smlouvu s ujednanou mzdou ve výši alespoň základní sazby minimální (resp. zaručené) mzdy v dané době. Pokud však dojde v průběhu řízení ke zvýšení minimální mzdy, takže původně sjednaná mzda nové výše mzdy minimální již nedosahuje, nemusí žadatel dokládat upravenou pracovní smlouvu či mzdový výměr s novou výší mzdy dosahující alespoň mzdy minimální (resp. zaručené). Její dosažení mu totiž garantují pracovněprávní předpisy, konkrétně § 111 a § 112 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Uvedené závěry potvrdil Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku č. j. 6 Azs 131/2021 - 37.

[11] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spisu je založena pracovní smlouva ze dne 20. prosince 2017, dle níž by stěžovatel měl být zaměstnán na plný pracovní úvazek s týdenní pracovní dobou 40 hodin a mzdou 14 500 Kč měsíčně, která v době podání žádosti (3. května 2019) převyšovala základní sazbu minimální mzdy stanovené nařízením vlády č. 567/2006 Sb. Ze spisů přitom plyne, že jediným sporným aspektem byla právě výše mzdy – ministerstvo a žalovaná zaujaly názor, že kvůli zvýšení základní sazby minimální měsíční mzdy na 14 600 Kč měsíčně nařízením vlády č. 347/2019 Sb. od 1. ledna 2020 přestala pracovní smlouva stěžovatele splňovat podmínky stanovené § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto zamítly žádost, resp. odvolání stěžovatele. Jejich postup posléze potvrdil krajský soud.

[12] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkové okolnosti této věci jsou obdobné ke skutkovým okolnostem věcí řešených v rozsudcích č. j. 1 Azs 116/2021 - 29 a č. j. 6 Azs 131/2021 - 37. V obou těchto případech byla také sporná pouze výše sjednané mzdy, a to rovněž proto, že v průběhu řízení byla nařízením vlády zvýšena základní sazba mzdy minimální. Závěry z citovaných rozsudků tedy lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soudu tudíž konstatuje, že právní

posouzení, na němž založily svá rozhodnutí správní orgány a krajský soud, jsou nesprávná, neboť stěžovatel splnil podmínku výše mzdy vyplývající z § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců už tím, že k žádosti přiložil platnou pracovní smlouvu dosahující (resp. přesahující) základní sazbu minimální mzdy v době podání žádosti.

[13] Pokud se týče odkazu krajského soudu a žalované na rozsudek č. j. 10 Azs 177/2020 - 32, v něm Nejvyšší správní soud reagoval toliko na námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. května 2020 č. j. 64 A 46/2019 - 36 [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.")]. Z důvodu vázanosti kasačními námitkami se tudíž Nejvyšší správní soud ani nemohl vyjadřovat k výkladu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Posuzoval tak pouze to, zda Krajský soud v Brně své rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, což ostatně jasně vyplývá i z citace, kterou uvedl krajský soud v bodu 15 nyní přezkoumávaného rozsudku a která je toliko rekapitulací rozsudku č. j. 64 A 46/2019 - 36. Z rozsudku č. j. 10 Azs 177/2020 - 32 tudíž nelze dovozovat, jak má být § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyložen, neboť jeho výklad provedl Nejvyšší správní soud až v rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021 - 29, a to výše popsaným způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy vyhodnotil kasační stížnost jako důvodnou, pročež v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady mají původ již v žalobou napadeném rozhodnutí, zrušil podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaná v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] zohlední, že na pracovní smlouvu předloženou stěžovatelem k žádosti o zaměstnaneckou kartu je nutné nahlížet tak, že z ní vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna stěžovatele nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy, tedy že splňuje podmínku výše sjednané mzdy dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[15] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[16] Procesně úspěšný žalobce zaplatil soudní poplatky za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích). Žalobce byl v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil zástupce žalobce dva úkony právní služby – převzetí a příprava právního zastoupení a sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce dva úkony právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti a repliku k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři

úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů, tedy celkem 13 600 Kč. Zástupce žalobce je plátce daně z přidané hodnoty, proto se částka zvyšuje o 21 % představujících výši této daně na 16 456 Kč.

[17] Celková výše náhrady nákladů žalobce, zahrnující zaplacené soudní poplatky, odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů jeho zástupce, tedy činí 24 456 Kč. K jejímu uhrazení byla žalované stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2022

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu